

Hồi 41

Khắc Thủy Phượng vào khu vực thạch ngục. Bên trong không có động tĩnh gì khiến nàng cũng ngạc nhiên vô cùng. Khắc Thủy Phượng nhủ thầm:

- “Chẳng lẽ mình hoa mắt sao?”

Nàng tiến thẳng đến cửa vào ngục thất. Hai gã gác cửa vừa thấy Khắc Thủy Phượng vội quỳ sụp xuống.

Cả hai cùng nói:

- Thuộc hạ bái kiến vương nương.

Khắc Thủy Phượng lạnh nhạt nói:

- Đứng lên đi!

Cả hai đứng lên. Khắc Thủy Phượng hỏi:

- Hai người đứng gác ở đây lâu chưa?

Tên đứng bên trái nói:

- Hai thuộc nhân đã đứng gác ở đây từ canh tí đến bây giờ.

- Tốt lắm. Vậy hai người có thấy gì không?

Cả hai nghe Khắc Thủy Phượng hỏi, ngơ ngác một lúc rồi lắc đầu.

Tên đứng bên trái lại trả lời nàng:

- Thuộc nhân không thấy gì cả.

- Có ai đến đây không?

Cả hai lại lắc đầu:

- Dạ không.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Không có ai đến à?

- Thừa vâng. Trong phạm vi thạch ngục vương nương đã cho chỉ dụ khi nào có lệnh của vương nương mới cho vào. Nên không một ai được phép vào cả.

- Như vậy thì tốt, nhưng bốn vương nương cảm thấy có điều gì đó rất lạ.

Hai gã giám ngục nhìn nhau.

Khắc Thủy Phượng cảm nhận thấy hai gã này như có điều gì đó nhưng lại lưỡng lự không dám nói. Nàng nghiêm mặt hỏi:

- Hai người có điều gì không tiện nói phải không?

Cả hai cùng lắc đầu.

Tên bên trái nheo mày:

- Khởi bẩm vương nương, lúc nãy thuộc nhân cảm nhận một ngọn gió rất nhẹ lướt qua hai chúng tôi. Mà ngọn gió này kỳ quái lắm nên chúng tôi đang đàm luận. Có thể ngọn gió kia là bóng ma oan hồn nào đó muốn trêu ghẹo.

Khắc Thủy Phượng hừ nhạt một tiếng:

- Đúng là có kẻ thâm nhập vào thạch ngục.

Khắc Thủy Phượng vừa nói vừa đẩy hai gã giám ngục qua hai bên:

- Tránh ra!

Nàng vừa dứt lời thì từ trong thạch ngục tiểu hòa thượng Lỗ Trình kè Vũ Văn Tiểu Vĩ băng ra. Lỗ Trình dụng Di Hình Cước Pháp nên hai gã giám ngục mới không phát hiện được hành tung.

Hai gã giám ngục giờ mới phát hiện ra có người đã đột nhập vào thạch ngục, liền cất tiếng hét lạnh:

- Vương nương, có thích khách!

Nhanh như cắt cả hai đồng loạt rút pháo hiệu bắn lên bầu trời đêm.

Lỗ Trình kè Tiểu Vĩ phi thân ra đến cửa chạm trán với Khắc Thủy Phượng đứng chắn ngang lối đi, phải dừng lại.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Thì ra là tiểu hòa thượng Long Thiên Tự.

Lỗ Trình thở dài, nhìn Khắc Thủy Phụng nói:

- Tiểu tăng mạo phạm xâm nhập thạch ngục chỉ để cứu Vũ Văn huynh chứ không có ý chống lại vương nương.

Khắc Thủy Phụng hừ nhạt:

- Tự tiện xâm phạm thạch ngục cứu người, tiểu hòa thượng đáng tội chết lắm.

Cùng với lời của Khắc Thủy Phụng thì những cao thủ của nàng đã kéo đến. Trong những người đó có cả Nhiếp Thần Quân, Ma Thần Cát Giã và tất nhiên không thể không có Thường Luân.

Thường Luân thấy Lỗ Trình kè Tiểu Vĩ mặt sa sầm, bước ra ôm quyền xá Khắc Thủy Phụng, nói:

- Vương nương, tên tiểu hòa thượng này là kẻ đồng hội đồng thuyền với Vũ Văn Tiểu Vĩ. Thuộc hạ xin vương nương cho lệnh để thuộc hạ thu nạp ỳ.

Lỗ Trình thấy Thường Luân, máu giận đã sôi sùng sục:

- Thường công tử mà có thể thu nạp được tiểu tăng à? Lỗ Trình e rằng ngươi chẳng có bản lĩnh đó đâu.

Tiểu Vĩ bặm môi, gương đứng. Nhìn qua Lỗ Trình, Tiểu Vĩ truyền âm nói:

- Tiểu hòa thượng cứu ta lần này không xong rồi. Lần khác ngươi đến vậy nhé.

Lỗ Trình quay lại Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh.

Tiểu Vĩ vẫn giữ khuôn mặt hài hước:

- Ngươi có thể rời khỏi đây bằng bộ pháp Di Hình nhưng đem Tiểu Vĩ theo trong lúc ta chẳng thể nào vận công được chỉ là một gánh nặng cho tiểu hòa thượng thôi. Hy vọng lần sau tiểu hòa thượng đến Tiểu Vĩ sẽ cùng đi với ngươi.

Tiểu Vĩ quay lại Khắc Thủy Phụng:

- Vương nương, tiểu hòa thượng Lỗ Trình vốn là bằng hữu thâm giao với tại hạ. Ỡ lại có biệt tài nấu món đặc khẩu, nay đã nấu rồi nhưng thiếu tại hạ nên mới mạo muội xâm nhập thạch ngục đưa tại hạ ra chỉ để thưởng thức món ăn đó thôi.

Nghe Tiểu Vĩ nói, Khắc Thủy Phụng không nhin được cười. Mặc dù vậy nàng cũng chỉ mím môi cười mỉm:

- Người nói nghe hay lắm đó. Nếu gã tiểu hòa thượng này chỉ muốn thỉnh người dùng món đặc khẩu sao không đến xin với bốn vương nương?

Tiểu Vĩ cười mỉm nói:

- Vương nương không biết, món đặc khẩu của tiểu hòa thượng được nấu bằng thịt khuyển hoang. Nói cho vương nương biết thì bất tiện quá.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Thường Luân chen vào:

- Vương nương đừng nghe những lời xàm ngôn của Tiểu Vĩ. Thường thuộc hạ sẽ thu nạp gã tiểu hòa thượng cho vương nương.

Y vừa dứt lời thì đồng lúc toan phi thân áp sát Lỗ Trình để tập kích, Nhưng Nhiếp Thần Quân đã cản Thường Luân lại. Lão hướng mắt về phía Khắc Thủy Phượng:

- Vương nương, hãy để tên này cho lão thu nạp.

Khắc Thủy Phượng nhìn Nhiếp Thần Quân gật đầu:

- Lão thần quân hãy ra tay đi.

- Tuân lệnh vương nương.

Nhiếp Thần Quân liền vận công áp sát đến Lỗ Trình. Lão vung song thủ đánh dư tới. Trảo công chộp vào yết hầu Lỗ Trình, chưởng pháp thì công kích Đan Điền. Thế công của lão Nhiếp Thần Quân quả là lợi hại vô cùng, cứ nhìn lão xem Lỗ Trình là kẻ đại thù bất cộng đái thiên nên mới vừa nhập trận đã đụng đến sát chiêu.

Nhưng trong cuộc đấu thì lại khác hẳn. Mặc dù đòn công của lão Nhiếp Thần Quân có hiểm độc, nhưng Lỗ Trình tuyệt nhiên không hề cảm nhận có lực kinh vây hãm mình mà lại nghe Nhiếp Thần Quân truyền âm nhập mật nói:

- "Lỗ Trình, người hãy mau thoát đi. Hãy đến các đại phái thông báo con trăng này là U Linh Môn sẽ đến đòi nợ máu. Tiểu Vĩ để lão phụ tìm cách cứu cho. Nhút thời tính mạng của y chưa bị đe dọa đâu."

Lỗ Trình ngạc nhiên vô cùng khi nghe những lời của Nhiếp Thần Quân. Mặc dù ngạc nhiên nhưng trí mẫn thông tuệ hơn người, liền nhận ra ngay Nhiếp Thần Quân có ý giúp mình.

Nhận ra được điều đó, Lỗ Trình liền không tránh né trảo thủ và chưởng pháp của Nhiếp Thần Quân mà dụng luôn trảo lẫn chưởng đón lấy thế công của lão.

Hai người nhanh chóng biến hóa cuộc đấu chiêu thành đấu lực nhưng thật ra chẳng đấu gì cả.

Nhiếp Thần Quân vận công truyền âm nói tiếp:

- "Lỗ hòa thượng, ngươi khá lắm. Chung quanh ngươi tất cả những người này đã bị trúng cửu độc trùng, ngay cả Tiểu Vĩ cũng vậy, không thể thoát được đâu. Muốn hóa giải cửu độc trùng phải có thuốc giải của Thất Độc Thư Sinh, gã đó mới là kẻ đáng sợ. Nền ngươi hãy đi đi."

Lỗ Trình truyền âm đáp lại:

- "Tiểu tăng xin ghi nhận lời của lão Thần Quân. Lão Thần Quân chăm sóc giúp Tiểu Vĩ."

- Tiểu hòa thượng yên tâm. Lão phu sẽ giúp gã như ngươi đã từng giúp lão ở Long Thiên tự.

- Tiểu tăng sẽ nhớ cái ơn này của lão Thần Quân.

- Ngươi đi đi nghe. Yên tâm, lão không để cho tên Thường Luân ám hại Tiểu Vĩ đâu.

- Có lão Thần Quân, tiểu tăng yên tâm rồi.

- Lão phu hứa với tiểu hòa thượng. Ngươi đi nhé, ráng bảo trọng.

Nhiếp Thần Quân nói xong, quát lên một tiếng thật lớn:

- Tiểu hòa thượng nằm xuống.

Mặc dù lão quát thét như vậy, song lại dụng nội lực của bản thân đẩy tiểu hòa thượng Lỗ Trình cuốn đi như một chiếc lá phiêu diêu bay theo chiều gió.

Nhiếp Thần Quân cười mỉm, vì Lỗ Trình đã được lão dùng nội kinh đẩy vượt qua vòng cao thủ đang vây quanh. Lão thầm nghĩ:

- "Có là quỷ cũng không đoán được là ta và Lỗ Trình đóng kịch với nhau nữa."

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu Nhiếp Thần Quân thì lão nghe chuông khí phát ra ngay bên ngoài vòng cao thủ.

"Bộp..."

Lỗ Trình rú lên:

- Ui cha!

Cùng với tiếng thốt của Lỗ Trình thì thân ảnh của tiểu hòa thượng chẳng khác nào viên cuội từ bên ngoài bị quăng vào trong, rơi ngay xuống trước mặt Nhiếp Thần Quân.

"Bịch..."

Lỗ Trình ẹo người đứng lên.

Nhiếp Thần Quân biến sắc quay ngoái lại.

Từ bên ngoài vòng rào, Thất Độc Thư Sinh chấp tay sau lưng thả bước vào.

Thất Độc Thư Sinh nhìn lão Nhiếp Thần Quân và Lỗ Trình nói:

- Những lời truyền âm nhập mật của lão Thần Quân và tên sãi nhỏ kia ở đây không ai nghe, nhưng bốn pháp tướng thì không thể không nghe.

Nhiếp Thần Quân biến hấn sắc diện. Lão thở ra nói với Lỗ Trình:

- Xem như lão đã chết rồi.

Thất Độc Thư Sinh quay lại Khắc Thủy Phụng, ôm quyền nói:

- Vương nữ, đối với kẻ có ý phản bội vương nữ thì có đáng chết không?

Khắc Thủy Phụng nhìn Nhiếp Thần Quân:

- Lão Thần Quân, lão có thừa nhận lời nói của tướng pháp không?

Nhiếp Thần Quân thở dài:

- Lão phu thừa nhận đã muốn cho Lỗ hòa thượng thoát đi.

- Vậy là lão đã phản bội bốn vương nương. Lão biết tự xử như thế nào rồi chứ?

Nhiếp Thần Quân cúi đầu.

Lỗ Trình đứng lên:

- Vương nương, không có lão Thần Quân thì Lỗ Trình vẫn có thể dụng Di Hình Cước thoát đi được.

Khắc Thủy Phụng liếc Thất Độc Thư Sinh.

Thất Độc Thư Sinh nheo mày lắc đầu:

- Bộ pháp Di Hình Cước có thể đắc dụng với bất cứ cao thủ nào ngoài giang hồ nhưng với bốn tướng pháp thì nó chẳng là gì đâu.

Thất Độc Thư Sinh nhìn Khắc Thủy Phụng:

- Tội phản bội thì phải xử theo tội chết.

Khắc Thủy Phụng gật đầu, nhìn lão Nhiếp Thần Quân:

- Lão Thần Quân muốn tự xử hay muốn tướng pháp của U Linh Môn xử lão?

Nhiếp Thần Quân thở hắt ra rồi khẳng khái nói:

- Lão phu tự xử, nhưng xin vương nương tha cho tiểu hòa thượng.
- Quyết định đó của bốn vương nương. Lão tự xử đi.

Nhiếp Thần Quân quay sang Lỗ Trình:

- Lão phu đi trước đây.

Nhiếp Thần Quân nói xong, liền giơ chưởng tự vỗ vào đầu mình.

Lỗ Trình thấy lão tự sát nhưng không kịp cản tay lão Thần Quân, mà chỉ nghe một âm thanh khô khốc phát ra. Thủ cấp của lão Thần Quân đã bị vỡ ra do chính tay lão tự đập vào đầu.

Lỗ Trình đỡ lấy thân ảnh của lão Thần Quân:

- Lão Thần Quân...

Lỗ Trình bậm môi. Khi ngẩng lên nhìn Khắc Thủy Phụng thì y đã cắn đứt vành môi dưới, máu tươi rịn ra hai bên mép. Lỗ Trình nghiêm giọng nói:

- Các ngươi ác quá, coi mạng người như cỏ rác. Khi chết sẽ xuống A Tỳ mà sống trong tầng địa ngục thứ mười.

Thường Luân nói xen vào:

- Tiểu hòa thượng gần chết mà còn khoác lác. Để ta đưa ngươi theo về với lão già phản bội kia.

Thường Luân vừa bước tới một bộ thì Tiểu Vĩ bước ra đối mặt với gã:

- Ngươi thích mạng của Vũ Văn Tiểu Vĩ hơn mạng của tiểu hòa thượng Lỗ Trình mà.

Khắc Thủy Phụng khoát tay, cười mỉm:

- Được rồi.

Thường Luân nghe nàng lên tiếng vội quay lại:

- Xin vương nương cho chỉ dụ.

Khắc Thủy Phụng nhìn Lỗ Trình:

- Ngươi đến đây chỉ vì cái món đặc khẩu muốn Vũ Văn Tiểu Vĩ thưởng thức, bốn vương nương suy cho cùng, cho phá lệ lần này. Bốn vương nương cho ngươi rời khỏi đây đó.

Khắc Thủy Phụng khe khẽ nói tiếp:

- Bốn vương nương thừa biết người sẽ thông báo cho tất cả các đại phái của Trung Nguyên hợp lực đối phó với U Linh Môn. Điều đó cũng tốt thôi.

Nàng khoát tay:

- Đi đi!

Lỗ Trình lưỡng lự, hỏi lại Khắc Thủy Phụng:

- Tiểu tăng đi rồi vương nương sẽ hành xử với Vũ Văn Tiểu Vĩ như thế nào?

- Bốn vương nương cho tiểu hòa thường rời khỏi đây là tốt lắm rồi. Đi đi!

Lỗ Trình thở dài quay lại Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh bảo trọng.

- Người yên tâm.

Tiểu Vĩ liền hướng về phía Thường Luân:

- Khi nào gã Thường Luân này thay thế vương nương thì ta mới có thể nguy đến tính mạng. Tiểu hòa thượng hãy bảo trọng.

- Tiểu Vĩ bảo trọng.

- Đừng lo cho Tiểu Vĩ.

Lỗ Trình quay lại Khắc Thủy Phụng:

- Đa tạ vương nương đã cho tiểu tăng một sinh lộ.

Lỗ Trình thở ra rồi thông dong bước thẳng về phía Thất Độc Thư Sinh. Mặc dù biết Thất Độc Thư Sinh là cao thủ lợi hại nhất trong tất cả những người vây quanh mình, nhưng Lỗ Trình vẫn hướng về Thất Độc Thư Sinh mà bước ra. Lỗ Trình nghĩ:

- Mặc dù vương nương cho mình một sinh lộ nhưng Thất Độc Thư Sinh phản lệnh thì mình cũng không thể sống được. Chi bằng cứ tiến đến gã, nếu gã trở mặt thì U Linh Môn chẳng còn giới quy gì nữa và điều đó khiến bọn cao thủ sẽ chia rẽ mà suy yếu lực lượng.

Khi Lỗ Trình bước đến ngang mặt với Thất Độc Thư Sinh, thì dừng bước ôm quyền xá, rồi trang trọng nói:

- Không biết Lỗ Trình có đi khỏi đây được không?

Thất Độc Thư Sinh không nói mà đứng nép qua một bên:

- Vương nương đã cho người đi thì người cứ đi.

- Đa tạ!

Lỗ Trình suy nghĩ mông lung mà tự hỏi:

- Một đại cao thủ khiến những người khác phải tuân phục thế mà lại nghe chỉ lệnh của một mỹ phụ. Quả là chuyện thật khó tin. Ất trong quan hệ giữa họ có ẩn khúc gì đó.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>